

43. ↑

Jerzy Nowosielski

Gimnastyczka, 50s

Cena wylicytowana: 12 000 zł

ołówek/papier, 21 x 14 cm (arkusz)

sygnowany p.d.: 'J.N'

Podatki i opłaty

- Do kwoty wylicytowanej doliczana jest opłata aukcyjna. Stanowi ona część końcowej ceny obiektu i wynosi 18%. - Do kwoty wylicytowanej doliczona zostanie opłata z tytułu "droit de suite". Dla ceny wylicytowanej o równowartości do 50 000 EUR stawka opłaty wynosi 5%. Opłata ustalana jest przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP w dniu poprzedzającym dzień aukcji.

Esej

Postacie kobiece zaczęły pojawiać się na płótnach i pracach na papierze Nowosielskiego już w pierwszej połowie lat 40. Był to zarówno emocjonalne akty spod znaku Modiglianiego – kobiety o smukłych, wydłużonych sylwetkach oraz pociągłych twarzach. Z drugiej strony oblicza kobiet Nowosielski lubił przedstawiać na zasadzie hieratycznych portrety, na których ciała kobiet artysta przepasywał na wysokości pępka perizonium – bizantyjska przepaska. Niekiedy dodatkowo artysta ubiera modelki w pończochy i rękawiczki lub, jak w przypadku zaprezentowanej pracy, zasłania oczy okularami. Artysta niejednokrotnie opowiadał w swojej sztuce o zauroczeniu oraz fascynacji kobiecymi ciałami, a także o marzeniach czy fantazjach erotycznych. Nowosielski niejednokrotnie powtarzał, że jest zafascynowany kobietami, które jawią się mu jako pełne tajemnicy. Kobiety w pracach artysty przyjmują najróżniejsze pozy – zawsze pełne wdzięku i zharmonizowane z otoczeniem. Co więcej, przestrzeń, w jakiej odnajdujemy malowane przez artystę dziewczyny, wydaje się z nimi współistnieć. Wymyka się zasadom perspektywy linearnej, co nie znaczy, że zastępuje ją jakiś inny konkretny system przedstawiania głębi. Artysta buduje przestrzeń z barw i form, łączy płaszczyznowość obrazu z iluzorycznym trzecim wymiarem przedstawionej rzeczywistości. W prezentowanej pracy to postać dziewczyny – a nie żaden znikający punkt – zdaje się organizować strukturę obrazu. W późniejszej twórczości Nowosielski z coraz większym zdecydowaniem czynił z kobiecych ciał nadrzędny element kompozycji – element, który definiował przestrzeń i pozycję wszelkich innych form w dziele.